

Kártérítés helytelen szakértői becsüért. A felperes egy ingatlanra kölcsönt nyújtott, amelyik ingatlan értékére vonatkozóan az alperes állandó bírósági szakértői esküjére utalással becsülelevelet állított ki, amely becsülelevelében a megbecsült építési telek területére a valóságos terület 30-szorosában volt megjelölve. A hitelező az ingatlan végrehajtási árverésénél követelésére fedezetet nem kapott. Kártérítési keresetet indított a valótlan becsülevelé kiállítására alapján a becsülelevelet kiállító alperes ellen. Az esetet elbíráló német felebbezési bíróság a keresetet elutasította, mert nézete szerint a szakértő durván hanyag (grobfahrlässig) magatartása mellett szándékos károkozásról és a jó erkölcsökbe való ütközésről nem lehet szó. A Reichsgericht (az ítéletet közli a Juristische Wochenschrift 1932. márc. 26-i száma 937. old.) a felülvizsgálatot alaposnak találta és kimondotta, hogy a forgalomban szokásos gondosság elmellőzése adott körülmények között a jó erkölcsökbe ütközhet és az eljáró fél egy vagyoni károsodás előidézésével. ép úgy számolni tartozott, mint rosszhiszemű cselekvés esetén. A szakértőnek valótlan adatokat tartalmazó véleménye kiállításakor számolnia kellett azzal, hogy mások, akik az ő szakértői véleményén elindulnak kárt szenvedhetnek. A dolus eventualis épen tehát a kártérítési felelősséget megállapítja, mert ily eljárás a helyesen gondolkodó emberek tisztességérzetét (Anstandsgefühl aller gerecht und billig Denkenden) sérti.

A kár előreláthatóságának kérdésével az ítélet nem foglalkozik, csak a dolus eventualis kapcsán említi, hogy az alperes képzetében élni kellett, hogy a becsülevelé olvasója a telek értéke felől tévedésbe esik és ezáltal károsulhat. Gyakorlatilag a kár előreláthatósága az adott esetben vitás sem lehet, mert kézenfekvő, hogy a szakértőnek számolnia kellett azzal, hogy a becsülevelé nem a ládafiók számára készül, hanem nyilván tájékoztatás céljaira és ebből folyik, hogy aki ezt a becsülelevelet tájékoztatás alapján elfogadja, kár fogja érni.

B. S.

ÜGYVÉDSÉG.

Még néhány szó az ügyvédi nyugdíjról. Ügyvédi gyám és nyugdíjintézetünk közgyűlésével kapcsolatban a közelmúltban több oldalról hallottunk hozzászólást az ügyvédek és hátramaradotainak nyugdíjintézeti ellátásáról. Abban úgyszólván minden ügyvédi óhaj tökéletesen megegyezik, hogy a kar lehető megterhelése és az intézeti vagyon sérelme nélkül az ellátási díjaknak legalább a legszerényebb megélhetést biztosító nivóra való emelését kellene célunkul kitűznünk. A nyugdíjintézet vezetősége a

magasabb ellátási díjaknak rövidebb időn belül való emelését úgy képzeli, hogy a nyugdíjintézeti tagok mai évi 110 pengős intézeti járulékait évi 220 pengőre emelné és ez esetben az ujonnan kidolgozott matematikai táblázat szerint 5 évi várakozási idő elteltével már a legkisebb évi ellátás 1020 pengőre emelkedhetne. Ennek a tervnek propagálása céljából a tagok egy kis brosürát is kaptak, s a kérdés minden valószínűség szerint a nyugdíjintézet ezévi közgyűlésén is szóba került. Azért mondom: valószínűleg, mert a közgyűlés lefolyásáról nem vagyok informálva, annak dacára, hogy az Országos Ügyvédi Gyám- és Nyugdíjintézet közgyűlési tagja vagyok. Ugylátszik, az intézet vezetősége a folyó évben nem helyezett különös súlyt arra, hogy a közgyűlésen az összes tagok jelen legyenek.

Miután azonban engem a kérdés erősen érdekel s a közgyűlésen nem tudtam hozzászólni, igyekszem ezúton pótolni a mulasztottakat. Segítségemre van ebben az „Ügyvédi Közlöny” folyó évi 22-ik számának vezércikke, amely épen erről a kérdésről értekezik és amelynek megállapításait az illusztris szerző felfogásával ellentétben nem tudom magamévá tenni.

Bár magam is nagyon örvendetesnek tartanám, ha 5 év után már a magasabb ellátási díjakat fizethetné a nyugdíjintézet, de ezt azon áldozat árán, hogy a mai borzalmas viszonyok mellett az amúgy is túlságosan magas intézeti járulékokat a kétszeresére srófolják fel, lehetetlennek tartom. Tessék csak elmenni a kamarai adókievítő bizottságok tárgyalásaira és látni fogjuk, hogy ma már nemcsak a notórius zokogók kéri a tagdíjak mérséklését, de a jobbmódu és jobb irodával rendelkező kollégák is, annyira érzik a munkaéességük dacára beállott keresetképtelenségük, az egyéb súlyos közterhek és a minden kilátás nélküli jövő terheit. Ha az ország összes kamaráinak tagdíjhátralékosairól vezetett statisztika rendelkezésre állana, ez még jobban igazolná azt, hogy milyen elszomorító a helyzet, amely mellett nem a nyugdíjintézet tagjaitól kívánt 110 pengős, de évi 10 filléres további áldozat is teljes lehetetlenség.

A járulékok emelésének eszméje kapcsolatban a nyugdíjak emelésével helyes és dicséretreméltó volna jobb időkben, mikor az ügyvéd évi kereseténél 110 pengős többletkiadás nem játszik semmi szerepet, de ma? Azt hiszem felesleges ehez egy szót is tovább hozzáfűzni.

Egyáltalában nem osztom az Ügyvédi Közlöny felfogását abban, hogy a nyugellátásban a fiatal és öreg kartársak között az utóbbiak terhére von párhuzamot. Eltekintve attól, hogy nem a kar fiatalága állapította meg a nyugdíjintézeti tagság kezdő időpontját 1925. évi január hó 1-ében és nem ő állapította meg a járulékok és segélyek összegét sem, de nem felelős a kar fiatalága a nyugdíjintézet mai nehézségeit és ezzel együtt mindnyájunk bajait okozó háborús, inflációs, trianoni és gazdasági

bajokért sem. Ha volna valami igazságbeli eltolódás a nyugellátás-ügyében a kar fiataljai és öregjei között, ennek nézetem szerint nem az az elintézési módja, hogy a mai viszonyok dacára a tagok által fizetendő járulékokat ilyen nagy mértékben emeljék.

Igen! Magam is fontosnak tartanám az ellátási összegek emelését az intézeti vagyon megtámadása nélkül, de nem ilyen áldozattal. A nyugdíjintézet vezetőségének volna kötelessége, hogy megtalálja a pénzügyi lehetőségét az adott keretek között annak, hogy az ellátási díjakat mégis emelni lehessen. A mai viszonyok mellett mindenesetre nehéz kérdés, hogy lehet a díjtartalék és a vagyon értékálló voltát biztosítani és ezért is alkalmatlan az idő a járulékok felemlésére. Azt hiszem, hogy dr. Oppler Emil az „Ügyvéd” című lap májusi számában adta — bár rövid, de helyes — kritikáját a nyugdíjintézet pénzügyi vezetésének.

Nem hiszem, hogy ezekután az ügyvédi kar a mai viszonyok mellett valami nagy lelkesedéssel fogadná a járulékok emelésének tervét.

D. B. Z.

Dr. Leopold Elemér: Az ügyvédi rendtartás tervezete indoklással. Szerző könyvalakban adta ki azt az ügyvédi rendtartási tervezetet, melyet a m. kir. igazságügyminiszter megbízásából készített. A tervezet egyes szakaszaira nézve foglalhat el valaki ellenkező álláspontot, de kétségtelen, hogy a tervezet egységes elgondolás, még pedig magas etikai alapon nyugvó szemlélet eredménye és szabatos szövegezésénél és sok helyen meggyőző indokolásánál fogva alkalmas arra, hogy a megalkotandó ügyvédi rendtartásnál figyelembe vétessék és sok helyes intézkedése abba felvétessék. A tervezet a zárt ügyvédség alapján áll. Ennek az intézménynek helytelenségéről más alkalommal már e sorok írója is nyilatkozott, itt nem akarom mindazon érveket pro és contra ismételni, melyeket ezzel az intézménnyel kapcsolatban felhoztak. Az előttünk fekvő tervezet mindenesetre legalább abban a tekintetben figyelemreméltó, hogy igyekszik a numerus clausussszal kapcsolatban a felvételnek a bizottság discretionális hatalmával járó veszélyeit a minimumra csökkenteni, sőt a törvényellenesen szavazó bizottsági tagot kártérítési kötelezettséggel sújtja. Azonkívül a bizottság határozata ellen panaszt enged a kir. ítélőtáblához és a felvétel kérdésében különben is általában a bejegyzés ideje dönt. Kétségtelen, hogy ezek az intézkedések lehetőleg kizárják a felvételnél a kivételezés lehetőségét, de akkor viszont nem tudom, mennyiben áll az indokolásnak az a része, mely a zárt számot közérdekűnek és az ügyvédi tekintélyt emelőnek mondja. Ha a numerus claususnál csak a sorrend és nem valamilyen kiválasztás érvényesül (és kétségtelenül csak ez a megoldás veszélytelen), akkor ez pusztá